

prima instanță: A. Gafton
instanța de apel: L. Popova, M. Moraru, A. Panov

dosarul nr. 2rac-625/14

ÎNCHEIERE

24 decembrie 2014

mun. Chișinău

Colegiul civil, comercial și de contencios administrativ
al Curții Supreme de Justiție

în componența:
Președinte, judecătorul
Judecătorii

Ala Cobăneanu
Vera Macinskaia
Dumitru Mardari

examinând chestiunea privind admisibilitatea recursului declarat de către Societatea Comercială „Ruscar Trans Logistic” Societate cu Răspundere Limitată

în pricina civilă la cererea de chemare în judecată a Societății cu Răspundere Limitată „Svetlana Mihalachi” împotriva Societății Comerciale „Ruscar Trans Logistic” Societate cu Răspundere Limitată cu privire la încasarea datoriei pentru serviciile prestate

împotriva deciziei Curții de Apel Chișinău din 10 septembrie 2014, prin care a fost respins apelul declarat de către Societatea Comercială „Ruscar Trans Logistic” Societate cu Răspundere Limitată și menținută hotărârea Judecătoriei Centru mun. Chișinău din 17 septembrie 2013, prin care acțiunea a fost admisă integral

constată:

La 30 august 2012 SRL „Svetlana Mihalachi” a depus cerere de chemare în judecată împotriva SC „Ruscar Trans Logistic” SRL cu privire la încasarea datoriei pentru serviciile prestate.

În motivarea acțiunii a indicat că la 01 februarie 2012 a încheiat cu pârâta contractul-comandă de prestare a serviciilor în domeniul transportărilor internaționale de încărcături pe șosele, stabilind că raporturile între părți se vor reglementa de Convenția CMR și Convenția TIR, la care Republica Moldova a aderat la 02 martie 1993 prin Hotărârea Parlamentului RM nr. 1318-XII.

Menționează că conform contractului-comandă nominalizat, SRL „Svetlana Mihalachi” a prestat SC „Ruscar Trans Logistic” SRL servicii de transport, privind transportarea cu camionul OR BJ 512/OR 032 RA 26 de palete cu marfă, pe ruta Manisa (Turcia) - Kiev (Ucraina) și a transmis marfa conform scrisorii de trăsură CMR nr. 352142 în posesia destinatarului LLC „YAKAS” din or. Kiev la 03 iunie 2012.

Susține că SC „Ruscar Trans Logistic” SRL din momentul încheierii contractului, a acționat cu rea-credință, deoarece din start nu a avut intenția să achite serviciile comandate.

Afirmă că SC „Ruscar Trans Logistic” SRL nu a achitat avansul în sumă de 800 dolari promis și prevăzut de contract, nu a achitat taxa de transport în sumă de 5600 dolari SUA pentru serviciul prestat, refuză să achite staționarea neproductivă a camionului și refuză să semneze documentele de confirmare a executării serviciilor de transport.

Relatează că în legătură cu faptul că tratativele nu au avut un rezultat privind achitarea datoriei și reclamația nr. 02 din 18 iunie 2012 a fost ignorată de către SC „Ruscar Trans Logistic” SRL, în scopul soluționării litigiului pe cale judiciară, SRL „Svetlana Mihalachi” a fost nevoită să încheie un contract de asistență juridică în sumă de 6000 lei cu Cabinetul avocatului „Oleg Muntean”, care a expediat la 08 august 2012 în adresa pârâtei reclamația nr. 66, însă aceasta a rămas fără a fi satisfăcută.

Invocă că la data depunerii prezentei cereri, datoria pentru serviciile prestate pe contractul-comandă din 01 februarie 2012 (CMR nr. 352142) este în mărime de 5600 dolari SUA, având întârziere de 60 zile de la data scadentă (08 iunie 2012).

Menționează reclamanta că în legătură cu faptul că neachitarea de către SC „Ruscar Trans Logistic” SRL a datoriei provoacă greutăți și pierderi financiare, fiind impusă să aplice prevederile pct. 11 din contract-comandă, prin care pârâta și-a asumat obligația să achite o penalitate de 0,1% pentru fiecare zi de întârziere, ceea ce constituie conform calculelor 336 dolari SUA, prevederile art. art. 585 și 619 din Codul civil, prin care pârâta este obligată să achite prejudiciul sub formă de dobândă, ceea ce constituie conform calculelor 124 dolari SUA și prevederile pct. 5 din contract-comandă, prin care pârâta și-a asumat obligația să achite prejudiciul pentru staționare, ceea ce constituie conform calculelor 1200 dolari SUA.

Solicită încasarea de la SC „Ruscar Trans Logistic” SRL a datoriei în sumă de 5600 dolari SUA, a penalității de întârziere în sumă de 336 dolari SUA, a dobânzii de întârziere în sumă de 124 dolari SUA, a prejudiciului pentru staționare în sumă de 1200 dolari SUA, a cheltuielilor de asistență juridică în sumă de 6000 lei și a taxei de stat în sumă de 2733 lei.

Prin hotărârea Judecătoriei Centru mun. Chișinău din 17 septembrie 2013 acțiunea a fost admisă integral, încasat de la SC „Ruscar Trans Logistic” SRL în beneficiul SRL „Svetlana Mihalachi” datoria în sumă de 5600 dolari SUA, penalitatea de întârziere în sumă de 336 dolari SUA, dobânda de întârziere în sumă de 124 dolari SUA și prejudiciul pentru staționare în sumă de 1200 dolari SUA, în total suma de 7260 dolari SUA sau echivalentul în valută națională conform cursului valutar stabilit de Banca Națională a Moldovei la data executării hotărârii și încasat de la SC „Ruscar Trans Logistic” SRL în beneficiul SRL „Svetlana Mihalachi” cheltuielile de asistență juridică în sumă de 6000 lei, taxa de stat în sumă de 2733 lei și cheltuielile pentru asistența executorului judecătoresc în sumă de 2150 lei, iar în total suma de 10883 lei.

Prin decizia Curții de Apel Chișinău din 10 septembrie 2014 a fost respins apelul declarat de către SC „Ruscar Trans Logistic” SRL și menținută hotărârea primei instanțe.

La 10 noiembrie 2014 SC „Ruscar Trans Logistic” SRL a declarat recurs împotriva deciziei instanței de apel, solicitând admiterea acestuia, casarea hotărârilor judecătorești și restituirea pricinii spre rejudecare în prima instanță.

În motivarea recursului a invocat ilegalitatea hotărârilor judecătorești.

Consideră că intimata nu a prezentat probe, care ar confirma neexecutarea obligației de către recurentă, și care ar proba faptul transportării acestei cantități de marfă, precum și faptul transmiterii acestei cantități de marfă destinatarului.

Menționează că conform scrisorii de trăsură nr. 352142 la rubrica 24 „recepția mărfii” nu a fost indicată nici data recepționării mărfii de către destinatar, nu este indicată nici ora, mai mult ca atât nu este nici o semnătură a reprezentantului destinatarului privind recepția mărfii, deși conform obligațiilor asumate, transportatorul este obligat de a preda marfa, conform clauzelor contractuale destinatarului, fiind respectată procedura de predare-primire a mărfii de către destinatar.

Susține că conform contractului-comandă, transportatorul urma să transporte marfa menționată și să o transmită destinatarului menționat în scrisoarea de trăsură, însă nu există nici o probă prezentată de către intimată, care ar confirma că destinatarul menționat a primit marfa transportată, mai mult ca atât nu a fost probat faptul transportării acestei încărcături menționate în scrisoare de trăsură.

Afirmă că eliberarea mărfii se desfășoară în condițiile stabilite de art. 13 din Convenția CMR. Conform dispoziției menționate, transportatorul este obligat să remită destinatarului, la cererea acestuia, odată cu încărcătura, al doilea exemplar al scrisorii de trăsură. În orice caz, urmează ca marfa să-i fie eliberată contra unei dovezi de primire, cum precizează art. 13 alin. (1). Acest înscris atestă executarea contractului de transport și descarcă de răspundere pe cărauș față de expeditor.

Invocă că la materialele dosarului nu există un asemenea înscris care ar confirma faptul predării mărfii, precum și nu există nici o recipisă din partea destinatarului precum că a primit marfa solicitată, respectându-se prevederile art. 1002 alin. (1) din Codul civil.

Consideră că în aceste situații, de către intimată nu au fost onorate toate obligațiile prevăzute de contractul încheiat, respectiv din aceste considerente pretențiile acesteia urmează a fi respinse.

În ceea ce privește motivarea deciziei instanței de apel, invocă că aceasta este o transcriere a aceleiași motivații reluate din hotărârea primei instanțe, astfel considerând că a fost încălcat dreptul la un proces echitabil garantat de art. 6 din Convenția Europeană pentru Apărarea Drepturilor Omului și a Libertăților Fundamentale.

La fel consideră că instanța nu a dat apreciere tuturor circumstanțelor cauzei, fiind o apreciere arbitrală, fără a fi luate în considerație probele prezentate de către intimată. Neaprecierea corespunzătoare a probelor înaintate de către intimată a dus la adoptarea unei hotărâri greșite, iar în esență a dus la încălcarea dreptului la un

proces echitabil, drept prevăzut de art. 6 din Convenția Europeană pentru Apărarea Drepturilor Omului și a Libertăților Fundamentale.

Menționează că la examinarea pricinii au fost încălcate normele de drept procedural și, anume, pricina a fost judecată în absența unui participant la proces căruia nu i s-a comunicat locul, data, și ora ședinței de judecată.

Susține că instanța de apel greșit a considerat că prima instanță nu a încălcat prevederile cu privire la citarea legală, deoarece în ședința de judecată din 22 aprilie 2013 reprezentantul recurenteii a fost la ședința de judecată, aceasta din urmă fiind amânată pentru 11 septembrie 2013. La ședința din 11 septembrie 2013, reprezentantul recurenteii a înștiințat despre motivul imposibilității de a fi prezent la ședința de judecată din 11 septembrie 2013. Referitor la ședința de judecată din 17 septembrie 2013, recurenta nu a știut despre această dată, nu a fost informat, neexistând nici o probă care ar proba acest fapt, ceea ce în concluzie echivalează cu necitarea legală a unui participant la examinarea unei pricini.

Afirmă că același fapt a avut loc și în cadrul instanței de apel și, anume, în ședința de judecată din 10 septembrie 2014 recurenta a depus o cerere de amânare a ședinței de judecată, în cerere fiind menționat asupra faptului că la ședința viitoare se va anexa copia actului confirmator, însă instanța de apel nemotivat a respins această cerere și a examinat cauza în lipsa recurenteii, fiind adoptată decizia respectivă.

Prin referința depusă la 11 decembrie 2014 SRL „Svetlana Mihalachi” a solicitat declararea ca inadmisibilă a cererii de recurs.

În conformitate cu art. 434 alin. (1) CPC, recursul se declară în termen de 2 luni de la data comunicării hotărârii sau a deciziei integrale.

La caz se constată că recurenta s-a conformat prevederilor legale și a declarat recursul în termen.

Examinând temeiurile recursului, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție consideră că recursul este inadmisibil din considerentele ce urmează.

În conformitate cu art. 432 alin. (1) CPC, părțile și alți participanți la proces sunt în drept să declare recurs în cazul în care se invocă încălcarea esențială sau aplicarea eronată a normelor de drept material sau a normelor de drept procedural.

Alineatele (2) și (3) ale aceluiași articol prevăd exhaustiv cazurile în care se consideră că normele de drept material sau de drept procedural au fost încălcate sau aplicate eronat, iar alin. (4) stabilește că săvârșirea altor încălcări decât cele indicate la alin. (3) constituie temei de declarare a recursului doar în cazul și în măsura în care acestea au dus sau ar fi putut duce la soluționarea greșită a pricinii sau în cazul în care instanța de recurs consideră că aprecierea probelor de către instanța judecătorească a fost arbitrară, sau în cazul în care erorile comise au dus la încălcarea drepturilor și libertăților fundamentale ale omului.

Conform prevederilor art. 433 lit. a) CPC, cererea de recurs se consideră inadmisibilă în cazul în care recursul nu se încadrează în temeiurile prevăzute la art. 432 alin. (2), (3) și (4).

Completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție consideră că recursul declarat de SC „Ruscar Trans Logistic” SRL nu se încadrează în temeiurile prevăzute la art. 432 alin. (2), (3) și (4) CPC.

Cât privește invocarea recurentului SC „Ruscar Trans Logistic” SRL precum că prima instanță a examinat cauza în lipsa reprezentantului ei, urmează a fi apreciată critic, prin prisma art. 100 alin. (3) CPC, care prevede că în cazul amânării judecării cauzei, nu este necesară citarea participanților la proces prezenți la ședință. Participanții la proces care au fost citați și nu au participat la ședința de judecată la care a fost amânată judecarea cauzei vor putea invoca lipsa citării ulterioare numai în cazul în care vor demonstra că au fost în imposibilitatea de a cunoaște data judecării cauzei, fapt care în speță nu a fost demonstrat.

Mai mult că argumentului indicat i-a fost dat o apreciere corespunzătoare și de către instanța de apel.

Nici afirmația cu privire la examinarea cauzei în lipsa reprezentantului SC „Ruscar Trans Logistic” SRL de către instanța de apel precum și respingerea neîntemeiată a cererii de amânare din 10 septembrie 2014, nu poate fi reținută ca temei de admitere a recursului, deoarece din materialele dosarului rezultă că Curtea de Apel Chișinău a înștiințat SC „Ruscar Trans Logistic” SRL, cât și reprezentantul ei avocatul Roman Medeleanu despre ședința stabilită pentru 10 septembrie 2014, ora 10.00, data emiterii deciziei recurate, fapt ce se confirmă prin citația și avizele de recepție anexate (f. d. 107, 108, 109), care, însă nu s-au prezentat, solicitând amânarea ședinței.

Este de menționat că anterior, la data de 11 iunie 2014, instanța de apel a admis deja o cerere a reprezentantului SC „Ruscar Trans Logistic” SRL cu privire la amânarea examinării cauzei din motivul imposibilității participării reprezentantului la ședința nominalizată (f. d. 102, 105-106).

Prin urmare, având în susținere prevederile art. 206 alin. (5) CPC care direct stipulează că instanța poate amâna o singură dată judecarea pricinii din cauza neprezentării motivate a reprezentantului părții în proces, se constată a fi întemeiată și respingerea de către instanța de apel a cererii reprezentantului SC „Ruscar Trans Logistic” SRL cu privire la amânarea ședinței din 10 septembrie 2014.

Or, după cum rezultă din materialele dosarului, temeiul amânării ședinței de judecată a fost analogic celui precedent - imposibilității participării la ședință a reprezentantului său (f. d. 121-122).

Prin urmare, argumentele recursului nu indică la încălcarea esențială sau aplicarea eronată a normelor de drept material sau a normelor de drept procedural de către instanța de apel, respectiv nu constituie temei de casare a deciziei recurate.

Or, recursul exercitat conform secțiunii a II-a are caracter devolutiv numai asupra problemelor de drept material și procedural, verificându-se doar legalitatea deciziei, dar nu și temeinicia în fapt.

În acest context, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție reiterează și faptul că procedura admisibilității constă în verificarea faptului dacă motivele invocate în recurs se încadrează în cele prevăzute în art. 432 alin. (2), (3) și (4) CPC.

Aici, completul Colegiul civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție relevă că conform jurisprudenței CEDO, recursurile trebuie să fie efective, adică să fie capabile să ofere îndreptarea situației prezentate în cerere, la fel recursul trebuie să posede puterea de a îndrepta în mod direct starea de lucruri (cauza Purcell contra Irlandei, 16 aprilie 1991), pe când în recursul declarat de SC „Ruscar Trans Logistic” SRL, asemenea aspecte nu se regăsesc.

Distinct de cele relatate, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție ajunge la concluzia de a considera recursul declarat de SC „Ruscar Trans Logistic” SRL ca inadmisibil.

În conformitate cu art. 270, art. 433 lit. a), art. 440 CPC, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție,

dispune:

Recursul declarat de Societatea Comercială „Ruscar Trans Logistic” Societate cu Răspundere Limitată se consideră inadmisibil.

Încheierea este irevocabilă.

Președinte, judecătorul

Ala Cobăneanu

Judecătorii

Vera Macinskaia

Dumitru Mardari